
Imre Flóra

KORČULA

az emlékezet olyan mint a tenger
kékek zöldek tűnnek egymáson át
a fények mögött más mélység dereng fel
a bíborlila bougainvilleák

évek az idő mészkőfalai
hullott gyümölcs a fügefák alatt
azt a hullámzást most is hallani
minden más mégis minden megmaradt

az érdes szürke mészkő melegét
kéz szem az egész test érzékeli
vörös leander poros agavék
pálmafák éles nagy tenyerei

egy macska néz a kerítés felett
kövek píneák víz emlékezet

TÉLI DEPRESSZIÓ

elmerülök megint az éjszakában
rövidülnek a halvány nappalok
testet lelket nyugó az téli álmom
meglassultan kedvetlen ballagok

meztélvesztően színes évszak ez
bogyók levelek barnák pirosabbak
egyre több zöld csaknem napsárga lesz
de a szürke veszi át a hatalmat

az ég a sár a bőr és a ruházat
halvány sötét bomló reménytelen
a testek mögött feltűnnek a vázak
lefoszlik az esetleges elem

lefoszlik mozgás szín öntudat élet
marad az egy meztelen forma lélek

RONSARD UTÁNASZÁMOL

hetedik ez az év hogy elhagytál azóta
hetedik ős lobog a nyírfa levelén
hetedszer vetkezik itt ez a nyír is csontra
mikor elhagyja a mártír-glória fény

a szerelem halott nem ez a szerelem
halott a nyár tavasz halott itt minden évszak
a szerelem halott nincs többé értelem
nincs többé körvonal nincs többé tényleg élt nap

a szerelem halott a tárgyak jó szerelme
a szín a szag a hő az érintés halott
a koponyán az arc gipszálarc megrepedve
a rajzos száj alól kivicsorít a fog

csak gipsz az arcizom a szem kaurikagyló
mögötte semmi már se könny se porba halt szó

Lövétei Lázár László

HOMOKÓRA

Jékelyre emlékezve

(az éjjeliszekrényemen...)

Tulajdonképpen semmitől se félek.
Húsz évig mondogattam eleget:
így kaptam mindent, én is így hagyom –
és taníthat már akármit a lélek,
úgysem találok ennél jobb helyet.

Amíg majd ezt is vissza nem vonom,
nem bánom, hogy ma este itt maradtam.

Nem tudtam soha, hogy mit is akartam.

*